

РЕШЕНИЕ

№ 1956

гр. София, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 21.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **61** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.70, ал.1 и чл.13, ал.1 т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на А. И. К. ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Русия, срещу РЕШЕНИЕ №УП-ОК-38 от 06.12.2022г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което е отхвърлена като явно неоснователна молбата му за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

По изложените в жалбата съображения за материална и процесуална незаконосъобразност –се моли същата да бъде уважена. На първо място – се твърди, че има неизяснена фактическа обстановка, което е довело до неправилно прилагане на материалния закон. Визира се и неспазена форма на акта като не е ясно дали е издаден от компетентен орган, доколкото се твърди, че няма посочена длъжност и няма упълномощаване от ДАБ да се произнася по процесните искания. По същество се акцентира на факта, че бежанската история не е разгледана правилно. Подчертава се, че молителят е 24-годишен мъж, с медицинска специалност и попада сред кръга на първите лица, които следва да бъдат мобилизирани и изпратени на фронта с У.. Същият не споделя съображенията за разрешаване на конфликта чрез военна сила, поради което търси убежище. Установил се е в страната ни, има средства, работа, поради което моли да му се уважи молбата му за закрила. Визира се, че ако бъде върнат в Русия, ще бъде мобилизиран. Оспорва се констатацията на ответника, че бежанската история е твърдения, които са „неправдоподобни, противоречиви и непоследователни“. Твърди се, че същата обуславя преследване по смисъла на чл.8

ал.4 от ЗУБ, поради което е основание за предоставяне на закрила по искането за бежански статут. Твърди се, че решението е незаконосъобразно и в частта за отказ да се предостави статут на бежанец, доколкото, ако се върне ще е изложен на реална опасност от тежки посегателства. Има позоваване и на решение от 17.02.2009г. на СЕС по тълкуването на чл.15 от Директива 2004/83. С оглед всичко изложено се моли да се уважи молбата за закрила в цялост.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, същият се представлява от адв.М., която поддържа жалбата и моли да се уважи. Претендира адвокатско възнаграждение. Ответникът, чрез юрк.П.- оспорва жалбата и моли същата като неоснователна да се отхвърли. Възразява по искането за разноски, като визира, че в производството такива не се присъждат, освен за експертизи.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, НАМЕРИ СЛЕДНОТО:

На първо място жалбата от 22.12.2022г. е в срок, решението е връчено на 16.12.2022г., жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно, поради което същата е допустима.

По същество е основателна и за да достигне до тази констатация, съдът взе предвид следното:

Производството пред ответника е започнало по молба вх.№01-4417 от 22.11.2022г. от А. К., гражданин на Русия, [дата на раждане] в [населено място], руснак, атеист, ЛНЧ [ЕГН], които лични данни са снети от руски национален паспорт. Представени са военен билет и сертификати за завършено образование.

По молбата е постановен отказ на основание чл.13, ал.1 т.2 и т.4 от ЗУБ, тъй като същата е приета за явно неоснователна. Не е кредитирана историята на лицето, изразяваща се в това, че началото на м.октомври 2022г. заминал легално за Б., след което отново легално за Турция, после в Б. и оттам на 16.11.2022г. в РБ. Мотивира молбата си с факта, че не желае да се яви на обявената частична мобилизация, поради здравословни проблеми. Твърди, че през 2020г. е бил взет незаконно в армията, получил здравословни проблеми, страдал от дискова херния и трудно се възстановил. Споделил е, че когато отбивал редовната си военна служба, поради здравословен проблем същата била прекъсната и бил изпратен за лечение в болница. Твърди, че при частичната мобилизация е получил повиквателна на адреса, където не живее. Изложеното го мотивирало да напусне страната си. Допълва, че не е бил съден, не е бил задържан или арестуван.

Въз основа на изложената бежанска история - ответникът е приел, че няма действия и събития, които могат да бъдат определени като преследване. Посочил е, че за да са такива по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ и ал.4 от ЗУБ -трябва да са достатъчно тежки и да представляват сериозни посегателства върху правата на лицето. Подчертано е, че лицето не е било обект на физическо или психическо преследване по причина на неговата раса, произход, националност, принадлежност към определена социална група, поради политическо мнение или убеждение. Визирано е, че молителят не е посочил да е преследван по една от изброените причини, основание за закрила. Представената бежанска история не е кредитирана, защото е прието, че почива само на твърдения, не е доказано, че е имало повиквателна за военна служба. Прието е за нелогично оправданието му, че на адреса, където е получена живеят възрастни хора, които не могат да му я изпратят. Също така се допълва, че ако е уволнен от армията поради здравословни проблеми, тогава не би трябвало да бъде мобилизиран отново.

Визира се, че е можел и сам да вземе призовката си, а твърдението му, че е можел да бъде арестуван се приема отново за нелогично, тъй като лицето е пропътувало разстоянието от М. до границата с Б. 400км. без да изпитва подобни опасения. Твърди се, че също няма логика в твърдението му, че е бил в България и се е върнал в Русия, след като е била обявена частична мобилизация. С оглед изложеното е прието, че не са налице основанията за предоставяне на бежански статут по чл. от ЗУБ.

Също така е констатирано, че не са налице предпоставките по чл.9, ал.1, т.1-2 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. В тази връзка е отбелязано, че не е бил принуден да отпътува от страната си, поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или нечовешко и унижително отношение. Няма данни да има подобни действия от официалните власти или недържавни субекти, какъвто довод се прави без конкретика. Посочено е, че видно от приложената справка №МД -644 от 12.10.2022г. не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на СЕС по дело С-465/07г. и по дело С-285/12г. по тълкуването на чл.15, „в“ от Директива 2004/83 на ЕО. Акцентирано е, че съгласно решението, наличието на заплахата се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята че цивилното лице, поради самия факт на пребиваването си там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Визирано е, че видно от справката има авторитарен президент, която доминира върху политическата система, както и контролира парламента, който не е свободно избран. Не са установени и основания по чл.9, ал.1 т.3 от ЗУБ, както и по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, последната хипотеза, свързана с предоставена закрила на член на семейството.

С оглед всичко изложено е отхвърлена молбата за закрила като явно неоснователна. В СЪДЕБНОТО производство е представена справка от 20.01.2023г., в която е отразено същото, че Руската федерация разполага с централизирана, авторитарна политическа система, доминирана от Президента П.. Президентските избори от 2018г. са белязани от обвинения за манипулиране на изборния процес. В т.2 е визирано каква е военната служба, като е посочено, че съгласно Федералния закон на Руската федерация №53 от 1998г. руските граждани мъже от 18 до 27 години подлежат на наборна военна служба за срок от 1 една година. Изпълнението става чрез повиквателна за руските граждани. Съответно чл.23 визира кои лица са освободени –тези, които са признати за негодни или годни с ограничения по здравословни причини и т.н.. Регламентирана е и възможността за отсрочка. Лицата се набират два пъти годишно от 1.04. до 15.06 и от 01.10. до 31.12. Визирано е, че на 22.май2022г. П. подписва закон, премахващ горната възрастова граница от 40 години. Посочено е, че има и възможност за замяна на военната служба с алтернативна гражданска служба. В т.3 е отговорено на въпроса дали подлежат на наказания лицата, които отказват военна служба като е маркирано, че след обявяване на частична мобилизация от 21.09.2022г. Руската Дума предприема законодателни мерки, свързани с повишена отговорност за престъпления против военната служба. Направени са съответните поправки в наказателния закон като от 5г. на 10г. се увеличава лишаването от свобода/ЛС/, при самоволно напускане на поделението, при дезертъорство е 15 години ЛС. Лицата от 18г. до 24г. са длъжни да отслужат военна служба от 1 година, освен ако нямат здравословна причина. В т.4 е посочено каква руска армия участва във военните действия в У. и отговорът е, че на наборните войници е забранено за служат

в чужбина вкл. У., където участват доброволчески отряди. Констатирано е, че на 31.03.22г. от П. е подписал Указ за набирането на 134 500 нови наборници, но МО излиза със становище, че няма връзка с У.. В т.5 е посочено, че няма военно положение и обща мобилизация, но има мобилизационна готовност. Данните обаче, които се сочат са от източници близки до президента и правителството.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ ОТ ПРАВНА И ФАКТИЧЕСКА СТРАНА НАМИРА СЛЕДНОТО:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл.70 от ЗУБ вр. с чл.13 от ЗУБ -интервюиращ орган К. И., който е определена със заповед №РД-05-300 от 13.04.2022г. на Председателя на ДАБ /л.15/ като такъв орган, поради което не се споделят възраженията в жалбата за липса на компетентност.

В производството не са допуснати релевираните нарушения. Не се споделя довода, че липсват мотиви.

По същество съдът намира изводите на ответника за неправилни. Неправилно е ценена бежанската история. Обстоятелството, че лицето е било м.09.22г. в РБ и е можело тогава да подаде молба за закрила, съдът не възприема като нелогично. Интервюираният се е обосновал, че тогава нищо не го е заплашвало, но съдът допълва, че мобилизацията е от 21.09.2022г., докогато е било лицето в страната ни и не е можело да знае какво ще последва, не е ясно и кога е отпътувало и дали е знаело реално за посочения Указ. Неправилно не е дадена вяра на твърденията на лицето, че се опасява от обявената мобилизация, защото има медицинско образование. Обстоятелството, че не може да представи повиквателната, не следва да се тълкува само в ущърб на лицето. Последното е посочило, че не живее на адреса, където е получена. Опитът му да обоснове неналичието на същата у себе си, вместо да заяви, че е била загубена например, също не трябва да се тълкува във вреда на лицето. Обяснява, че ако си в списъка с мобилизираните лица, трябва да те депортират при спиране. Твърди, че е напуснал страната, защото списъците били на хартия, а след като е напуснал станали дигитални. Разбрал, че от 21.10.22 мобилизирани лица са били задържани.

Гореизложените обстоятелства не са били обсъдени от ответника. Изложеното на фона на справка за състоянието на военната служба в Русия –увеличените наказания, мобилизацията, подготовката за такава, съответните закони, макар да се отрича, че лицата от наборната военна служба се пращат в У.- води до извода, че опасенията на лицето за неговия живот и здраве не са явно неоснователни. Следва да се има предвид, че за да се приложи съответното ускорено производство и да се отхвърли молбата –същата трябва да бъде явно неоснователна по чл.13 от ЗУБ, а тя не е такава. Следва да се посочи, че самите основания за явна неоснователност по чл.13 т.2 и т.4 от ЗУБ са взаимноизключващи се – в т.2 е, когато не се сочат никакви причини, а в т.4 е когато посочените такива водят до неправдоподобна история, защото фактите са непоследователни, противоречиви и невероятни. Очевидно е, че е само по т.4 като в тази връзка неправилно ответникът не е анализирал в детайли справка и бежанската история в тяхната цялост, за да достигне до неправилната констатация за явна неоснователност. Следователно -жалбата е основателна, молбата не е следвало да се разглежда в укореното производство, а по общия ред, където детайлно да се обсъди обстановката в страната по произход и не само на фона на данните от справка, поради което следва да се уважи жалбата и да се изпрати молбата за закрила за разглеждане по общия ред.

Касателно искането за разноси на оспорващия- правилно е възражението на ответника и такива в производството не се присъждат. Изложеното следва от нормата на чл.92 -че производствата се освобождават от държавни такси и заплащане на други разноси с изключение на разноските за експертизи.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

По жалба на А. И. К. ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Русия,
ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №УП-ОК-38 от 06.12.2022г. на интервюиращ орган при ДАБ, с което е отхвърлена молбата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут като явно неоснователна.

ВРЪЩА преписката на ДАБ за провеждане на процедура по общия ред.

Решението е окончателно.

Административен съдия: